

VietCatholic News (01 Oct 2009 10:09)

Nhân ngày 01 tháng Mười, 60 năm sau khi thành lập n c Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, các giáo h i Kitô đã đ c "kêu g i" kéo c đ lên tr c bàn th

nh là đ u hi u c a lòng bi t n s đóng góp c a Đ ng vào s hòa h p gi a các tôn giáo.



Nhiều người trẻ ra hăng hái với mối liên kết giữa đức tin với lòng yêu nước này, nhưng thời hậu chiến người lớn tuổi, những người như tôi sẽ đàn áp trong suốt 60 năm qua, thì đi tìm tinh thần và thực tế hơn: họ như có lòng hăng hái để với nước cộng hòa mới, vốn mau chóng biến thành công an ác mạng kéo dài đến ngày nay. Những việc đàn áp họ đã là một tội ác tiên tri. Mọi đau khổ của họ đã làm tôi thấm vào "những kẻ thù" của Mao Trạch Đông, "những kẻ thù" Dân chủ của Đảng Tiều Bình, những người trẻ của Thiên An Môn, những nông dân, công nhân và những người bị bắt để chính kiến ngày nay.

Có thể lập luận rằng các nạn nhân của cuộc đàn áp tôn giáo đã gieo những hạt giống vào xã hội dân sự hiện đang kêu gọi tôn trọng nhân quyền.

Việc đàn áp người Công Giáo, người Tin Lành và các tôn giáo khác đã diễn ra ngay sau tuyên ngôn của Trung Quốc. Thực vậy, tôi không hiểu, chẳng nghĩa công xã Mao nhằm đến tiêu diệt có hay không tất cả các tôn giáo, xem đó như là mê tín dị đoan, hoặc tiếp thu nó, biến nó thành một công cụ của chính quyền, để kiểm soát bởi các thực thể do Đảng giao việc. Vì vậy, ngay từ đầu, Giáo Hội suy tính làm việc vì người dân - những người lúc đầu thậm chí đã công nhận với những người công xã - thực sự mình có thể chỉ định cho những lợi ích sùng bái và chuyên chế quyền lực, để bảo vệ sự tự do của lòng tâm.

Cuộc kháng cự đầu tiên đến với quy định của Đảng đã được lãnh đạo bởi những người đã từng chấp nhận phớt lờ niềm tin vào những mong muốn của Đảng, những vốn tin hiện cho một Con Thiên Chúa, trái với tất cả những nỗ lực với "chúa" Mao. Trong số những người này, thật đáng ghi nhớ những tá to lớn được đưa ra bởi các giám mục như Ignatius Gong Pinmei của Thượng Hải, Dominic Tang Yiming của Quảng Châu, Joseph Fan Xueyan của Baoding. Tất cả họ đã phải gánh chịu hàng chục năm trong các trại lao động công nông binh. Những cuộc cùng đã chấm dứt với sự trả tự do vào năm 1992.

Với Cách Mạng Văn Hóa (1966-1976) công cuộc phá hoại đã được hoàn thành: tu viện đã biến làm cho trống không và phá hủy; nhà thờ đã biến chuyển thành nhà máy, nhà kho; giám mục, linh mục, tín hữu bị sát hại hoặc bị đưa vào các trại lao động công nông binh. Từ 1966 đến 1976 toàn thể Giáo Hội Trung Quốc, chính thức và thậm chí, là một giáo hội của các vị tử vì đạo. Đảng tuyên bố tôn giáo "bất hợp pháp".

Vào cuối thập niên 1970, với các chính sách tự do của Đảng Tiều Bình, và để cải thiện hình ảnh của Trung Quốc ở nước ngoài, một số nhà thờ được mở cửa trở lại, cùng những linh mục và giám mục được thả do tất cả các trại tù lao động. Những người lớn nên nhớ nó để cho họ một sự lựa chọn: hoặc

chấp nhận sự kiểm soát chặt chẽ của nhà nước đối với phương tiện và công việc mới, hoặc mang những hoạt động này vào hầm trú, hành động trong bí mật. Để thoát khỏi kiểm soát, nhiều người trong số họ tổ chức những cuộc trú song song với những người thu thập giáo hội chính thức: những ngôi nhà đức thánh đường như các nhà thờ, chủng viện, nhà nguyện.

Tất cả những cuộc trú và hoạt động này, đã chính thức bị cấm vào năm 1985, bất kể án là bất hợp pháp một cách đột ngột vào năm 1994, khi chính quyền công bố cái gọi là các quy tắc cho tôn giáo, được ký tên bởi người sau này trở thành Thủ tướng, Lý Bằng, "tên đầy đủ của Thiên An Môn". Quy chế yêu cầu tất cả các công đoàn tôn giáo đăng ký với Cục Nội Vụ Tôn Giáo, cơ quan giám sát các nghi thức phụng vụ, các linh mục, những người có hành vi bất phụng vụ, các tín hữu, lịch phụng vụ, ngân quỹ, giám đốc chủng viện, giáo sư, các nguỵn tài chính, các mối quan hệ với các tín hữu hội ngoại.

Kể từ đó, tại nhiều khu vực, Trung Quốc đã thực hiện một chiến dịch loại bỏ tất cả các công đoàn hầm trú hoặc tiếp thu vào Hội Yêu Nước, một tổ chức mưu xây dựng một Giáo Hội đức lập với Đức Giáo Hoàng. Cuộc kháng cự của người Công Giáo hầm trú (và những người Tin Lành) đã dẫn đến một cuộc đàn áp bạo lực - giết hại những nông dân, công nhân và các nhà hoạt động nhân quyền ngày nay bởi những kẻ - những người đã sống với lý tưởng con người có quyền tự do tôn giáo, rằng quy luật của quyền lực không phải là tùy tiện.

Cho đến ngày nay chiến dịch này nhằm loại bỏ tất cả các công đoàn Tin Lành hầm trú và cái gọi là các nhà thờ tại gia đang được diễn ra khắp, bằng việc phá hoại các nhà thờ, bắt giữ các mục sư, đánh đập các tín hữu, cấm phân phát Kinh Thánh.

Công đoàn Công Giáo không phải là tất nhiên. Các giám mục chính thức - khoảng 70 người, được Bộ Kinh chấp thuận - hiện đang bị giám sát bằng bàn tay sắt vì họ bí mật hòa giải với Đức Giáo Hoàng. Các giám mục hầm trú - không được nhà nước công nhận (khoảng 40 giám mục) - tất cả bị giam giữ tại nhà. Thật đáng ghi nhớ rằng một số giám mục trong số họ trong một thời gian không biết họ ở đâu. Họ bao gồm: Đức Cha James Su Zhimin (giáo phận Baoding, Hà Bắc), 75 tuổi, bị bắt và bị nhốt vào năm 1996, Đức Cha Cosma Shi Enxiang (giáo phận Yixian, Hà Bắc), 86 tuổi, đã bị bắt và bị nhốt ngày 13 tháng Tám năm 2001, Đức Cha Julius Jia Zhiguo, người đã bị nhốt không biết lần thứ bao nhiêu và lần cuối cùng là ngày 30 tháng Ba vừa qua.

Đức Hồng Y Giuse Trần Nhật Quân của Hồng Kông mới đây đã yêu cầu ông Hồ Cẩm Đào trả tự do cho tất cả các giám mục và các linh mục bị giam giữ nhân kỷ niệm 60 năm.

Cũng thật đáng để nói rằng "nh" vào sự đàn áp Cộng sản, người Công giáo đã nhận lên gập bội trong suốt 60 năm qua. Vào năm 1949, họ chỉ hơn 3 triệu, ngày nay, người Công Giáo hơn mười triệu và chính thức, những người đang ngày càng hòa giải với nhau, lên đến hơn 12 triệu và có khoảng 100.000 người được rửa tội (người lớn) hàng năm.

Một trong những yếu tố cuối cùng có giá trị nội bộ là sự đóng góp của các Kitô hữu, người Công Giáo và người Tin Lành, là đóng góp vào sự phát triển của xã hội dân sự. Thực sự, xã hội đó có trung tâm điểm là các cá nhân có những quy định bất khả xâm phạm và không phải nhà nước (học uy quyền của đức) ban phát một sự quy định lúc nào, và ra sao cho những ai mà nó muốn. Những hàng này đã được mang theo bởi những nhà bất đồng chính kiến – sự ng Trung Quốc hay lưu vong ở nước ngoài - những người sau cùng tìm kiếm tôn giáo sâu sắc, học thông qua các cuộc chạm trán với các cộng đoàn Kitô giáo Phương Tây, đã đến với Kitô giáo. Những người như Gao Zhisheng, Liu Xiaobo, Han Dongfang, Hu Jia đã khám phá đức tin Kitô giáo như là cơ sở của giá trị tuyệt đối của con người, như là sự cần thiết của bất đồng chính kiến nội bộ và của nhân quyền. Những người trong số họ đang ở trong tù. Đức tin rằng liên minh giữa tôn giáo và nhân quyền là mối đe dọa lớn nhất đối với sự tồn tại của nó. Những mặt trái lại hòa bình cho Trung Quốc phải được vào công việc của họ.

*Người n: Bernardo Cervellera, AsiaNews*